

Eroi fără glorie

Dragos Niculescu

Vom mai trăi iubirea ideală
Poate pe-acest pământ cât vom mai fi,
Uitînd într-un tîrziu cumplita boală,
Prin care am trecut spre-a ne iubi.

Ne-a fost această febră ca o luptă,
Război absurd al spațiului vital,
Prin gloanțe mi-am purtat cămașa ruptă
Și am mai dezertat printr-un spital.

Am ars ca două lumînări deșarte,
Am tot pășit bezmetic prin oraș,
Parc-a ne căuta și după moarte,
Și-a ne găsi mai buni în alt sălaș.

Ca două jumătăți de carne vie,
Unul poate mai mult ca celălalt,
Am sîngerat, ca-ntr-o copilărie,
Cu picături de viață pe asfalt.

N-am înțeles niciunul, niciodată
De ce-a fost scris ca să ne fie-așa,
Mai mult urgie decît stea curată,
Sub care, fericiți, a ne salva.

Nu am găsit răspuns la întrebare,
Ne-am sărutat puțin sau chiar deloc,
Dar ne-am atins uriaș, fără-ncetare,
Într-un supraterestru fel de joc.

În orizontul nostru de durere
Am presimțit că scîrțîie ceva,
Căci nefiresc e gustu-amar de fiere
Atuncea cînd iubești pe cineva.

Și-am înțeles că nu va fi nimica
Din toată-această luptă și-acest chin,
Că vom rămîne-n suflete cu frica
Niciînd de-a nu fi amîndoi deplin.

Prin viața noastră trec mașini și blocuri,
Poate-nverzesc și parcuri uneori,
La noi în inimi ard mocnite focuri –

Simt că trăiești, și-atunci, fatal, mă dori...

Vreau să-ți trimit în plic o frunză verde,
Ca anonim, de peste timp, mesaj,
Însă mi-e teamă de poștaş că-l pierde,
Fiindcă nu-mi trec nici stradă, nici etaj.

Iubirea mea cea mare, iluzorie,
Ce crezi, o să mai bată înc-un ceas?
Sîntem ca doi eroi lipsiți de glorie...
Nu știu ce-o fi, deci, totuși, bun rămas.

(Din volumul "Înger fără statuie")